

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES
[*ELEANOR SHARPSTON*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2019. gada 19. decembrī¹

Lieta C-714/18 P

ACTC GmbH
pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*)

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “tigha” reģistrācijas pieteikums – Agrākas Eiropas Savienības preču zīmes “TAIGA” īpašnieka iesniegtie iebildumi – Reģistrācijas pieteikuma daļējs noraidījums – 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Sajaukšanas iespējas vērtējums – Konfliktējošo apzīmējumu līdzības vērtēšana no konceptuālā viedokļa – 42. panta 2. punkts – Agrākās preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījums – Izmantošanas pierādījums “par daļu no precēm vai pakalpojumiem” – Preču autonomas apakš kategorijas noteikšana

I. Ievads

1. Šai lietai vajadzētu likt Tiesai pieņemt lēmumu par to, kāds ir saturs “daļas preču vai pakalpojumu” jēdzienam, kas minēts Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi², kurā grozījumi izdarīti ar Regulu (ES) 2015/2424³, 42. panta 2. punktā, kurā ir reglamentēta agrākas Eiropas Savienības preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādīšana saistībā ar iebildumu procesu, ko ierosinājis šīs preču zīmes īpašnieks.

2. Lai gan šo jēdzienu Eiropas Savienības Vispārējā tiesa ir interpretējusi 2005. gada 14. jūlija spriedumā *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”)⁴, tomēr Tiesai nav bijis iespējas apstiprināt Vispārējās tiesas iedibinātos principus, uz kuriem balstās 2018. gada 13. septembra spriedums *ACTC/EUIPO – Taiga* (“tigha”)⁵, kas ir šīs apelācijas sūdzības, ko iesniegusi *ACTC GmbH*, priekšmets (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”).

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² OV 2009, L 78, 1. lpp.

³ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2015. gada 16. decembris), ar ko groza Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi, Komisijas Regulu (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi, un atceļ Komisijas Regulu (EK) Nr. 2869/95 par maksām, kas jāmaksā Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (OV 2015, L 341, 21. lpp.; turpmāk tekstā – Regula Nr. 207/2009). Regula Nr. 207/2009 tika aizvietota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.).

⁴ T-126/03, turpmāk tekstā – “spriedums *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”)”, EU:T:2005:288.

⁵ T-94/17, nav publicēts, EU:T:2018:539.

3. Līdz ar to šī apelācijas sūdzība sniedz Tiesai iespēju izskatīt vērtējuma saistībā ar agrākas Eiropas Savienības preču zīmes faktisku izmantošanu būtisku sastāvdaļu, proti, šīs izmantošanas materiālo apmēru, pēc 2012. gada 19. decembra sprieduma *Leno Marken*⁶, kas attiecās uz šīs izmantošanas teritoriālo apmēru, parauga. It īpaši Tiesa ir aicināta lemt par kritēriju, kurš jāpiemēro, lai definētu to preču un/vai pakalpojumu apakš kategoriju, saistībā ar kuriem ir notikusi agrākās Eiropas Savienības preču zīmes faktiska izmantošana.

4. Saskaņā ar Tiesas lūgumu šajos secinājumos tiks vērtēti tikai jauni tiesību pamatjautājumi, kas rodas šajā lietā, proti, tie, kuri izvirzīti apelācijas sūdzības pirmajā pamatā par Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī šīs apelācijas sūdzības otrā pamata otrās daļas trešajā iebildumā, kas saistīts ar konfliktējošo apzīmējumu līdzības vērtēšanu no konceptuālā viedokļa.

II. Atbilstošās tiesību normas

5. Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts:

“1. Ja agrākas preču zīmes īpašnieks iebilst, pieprasīto preču zīmi neregistrē:

[..]

b) ja tās identiskuma vai līdzības dēļ ar agrāko preču zīmi un preču vai pakalpojumu, ko aptver preču zīmes, identiskuma vai līdzības dēļ [sabiedrībai tajā teritorijā, kur ir aizsargāta agrākā preču zīme, pastāv to sajaukšanas iespēja] pastāv iespēja maldināt sabiedrību tajā teritorijā, kur ir aizsargāta agrākā preču zīme; iespēja maldināt ir asociāciju iespēja ar agrāko preču zīmi [sajaukšanas iespēja ietver asociāciju iespēju ar agrāko preču zīmi].”

6. Šīs regulas 15. panta 1. punkta pirmā daļa ir formulēta šādi:

“Ja piecos gados pēc [Eiropas Savienības] preču zīmes reģistrācijas tās īpašnieks nav sācis šo preču zīmi Savienībā patiesi [faktiski] izmantot saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, [..] uz [Eiropas Savienības] preču zīmi attiecina šajā regulā paredzētās sankcijas, ja vien šai neizmantošanai nav pamatotu iemeslu.”

7. Minētās regulas 42. panta 2. punktā ir noteikts:

“Pēc pieteikuma iesniedzēja lūguma agrākas Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieks, kas iesniedzis savus iebildumus, apliecina, ka piecu gadu laikā pirms Eiropas Savienības preču zīmes pieteikuma publicēšanas agrākā Eiropas Savienības preču zīme ir Savienībā faktiski izmantota saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, uz ko tā ir reģistrēta un ko šī persona uzskaita kā savu iebildumu pamatojumu, vai arī norāda pamatotus tās neizmantošanas iemeslus ar nosacījumu, ka agrākā Eiropas Savienības preču zīme tobrīd ir reģistrēta ne mazāk kā piecus gadus. Ja šāda apliecinājuma nav, iebildumus noraida. Ja agrākā preču zīme ir izmantota tikai saistībā ar daļu preču vai pakalpojumu, uz ko tā ir reģistrēta, iebildumu izskatīšanas nolūkos uzskata, ka tā ir reģistrēta tikai attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem.”

III. Tiesvedības priekšvēsture

8. Tiesvedības priekšvēsture ir detalizēti izklāstīta pārsūdzētajā spriedumā, it īpaši tā 1.–10. punktā, uz kuriem es šajā ziņā atsaucos. Būtiskos faktus, kas ir vajadzīgi šo secinājumu izpratnei, var apkopot šādi.

6 C-149/11, EU:C:2012:816.

9. Šis strīds ir radies līdz ar *Taiga AB*, Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “TAIGA” (turpmāk tekstā – “agrākā preču zīme”) īpašnieces, iebildumiem pret vārdiskas preču zīmes “tigha” (turpmāk tekstā – “reģistrācijai pieteiktā preču zīme”) reģistrāciju, kuras pieteikumu iesniegusi ACTC saistībā ar precēm, kas citstarp saskaņā ar Nicas nolīgumu⁷ ietilpst 25. klasē un atbilst šādam aprakstam:

“apģērbi; virsdrēbes; apakšveļa; apavi; galvas rotas (galvassegas) un galvassegas; apavi un darba apavi; darba halāti; cimdi; jostas un zeķes.”

10. Šie iebildumi ir balstīti uz sajaukšanas iespēju Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

11. Ar 2015. gada 9. februāra lēmumu Iebildumu nodaļa noraidīja iebildumus. *Taiga* par šo lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību. Ar 2016. gada 9. decembra lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas ceturtā padome daļēji atcēla Iebildumu nodaļas lēmumu, proti, attiecībā uz visām aplūkotojām precēm, kas ietilpst 25. klasē Nicas nolīguma izpratnē, un līdz ar to noraidīja reģistrācijas pieteikumu saistībā ar šīm precēm.

12. Pirmkārt, Apelācijas padome uzskatīja, ka agrākās preču zīmes izmantošana bija pierādīta it īpaši attiecībā uz dažām precēm, kas ietilpst 25. klasē saskaņā ar Nicas nolīgumu (apģērbi; virsdrēbes; apakšveļa; apavi; galvas rotas (galvassegas) un galvassegas; apavi un darba apavi; darba halāti; cimdi; jostas un zeķes).

13. Otrkārt, vērtējot sajaukšanas iespēju, secinājusi, ka konkrētā teritorija bija Eiropas Savienības teritorija un ka, iegādājoties ar agrāko preču zīmi aptvertās preces, patērētāji izrādīja augstu uzmanības līmeni un vidēju uzmanības līmeni attiecībā uz dažām precēm, kas aptvertas ar reģistrācijai pieteikto preču zīmi (apģērbi, apavi, galvas rotas un somas), Apelācijas padome it īpaši uzskatīja, ka attiecīgās preces, kas ietilpst 25. klasē Nicas nolīguma izpratnē, bija identiskas vai līdzīgas precēm, kas aptvertas ar agrāko preču zīmi, ka konfliktējošie apzīmējumi bija ļoti līdzīgi no vizuālā viedokļa, identiski no fonētiskā viedokļa, vismaz angļiski runājošiem patērētājiem, un ka lielākā konkrētās sabiedrības daļa šos apzīmējumus nevarēja saistīt ne ar vienu konceptu. Šādos apstākļos Apelācijas padome attiecībā uz precēm, kas ietilpst 25. klasē Nicas nolīguma izpratnē, secināja, ka starp konfliktējošajām preču zīmēm pastāv sajaukšanas iespēja.

IV. Tiesvedība Vispārējā tiesā

14. 2017. gada 13. februārī apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību Vispārējā tiesā, lūdzot atcelt apstrīdēto lēmumu. Savas prasības pamatojumam tā būtībā izvirzīja divus pamatus, kas saistīti, pirmkārt, ar Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta un, otrkārt, ar šīs regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.

15. Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa prasību pilnībā noraidīja.

V. Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

16. Savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza Tiesu galvenokārt atcelt pārsūdzēto spriedumu, kā arī apstrīdēto lēmumu un pakārtoti – atcelt šo spriedumu un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai. Tāpat tā lūdza Tiesu piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

⁷ Pārskatītais un grozītais 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgums par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām (turpmāk tekstā – “Nicas nolīgums”).

17. EUIPO lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18. Savukārt *Taiga* lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, arī *Taiga* tiesāšanās izdevumus.

VI. Vērtējums

19. Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus pamatus.

20. Pirmais pamats attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta pārkāpumu. Šajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja aicina Tiesu lemt par noteikumiem un principiem, kas piemērojami preču apakškategorijas noteikšanai, pierādot agrākās preču zīmes faktisko izmantošanu⁸.

21. Savukārt otrais pamats attiecas uz šīs regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, ko pieļāvusi Vispārējā tiesa, un tajā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Vispārējās tiesas sniegto vērtējumu par sajaukšanas iespējas starp konfliktējošām preču zīmēm pastāvēšanu un it īpaši par konfliktējošo apzīmējumu konceptuālās līdzības pārbaudes nosacījumiem.

A. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta pārkāpumu

1. Pārsūdzētais spriedums

22. Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka izmantošanas pierādījumi, ko sniegusi *Taiga*, neļauj pierādīt agrākās preču zīmes faktisku izmantošanu attiecībā uz “apģērbu” kategoriju, kas ietilpst 25. klasē Nicas nolīguma izpratnē, kopumā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja it īpaši pārmeta Apelācijas padomei, ka tā nav atzinusi ar agrāko preču zīmi aptverto preču autonomas apakškategorijas esamību, kas attiecoties vienīgi uz virsdrēbēm aizsardzībai pret nelabvēlīgiem laikapstākļiem⁹.

23. Vispārējā tiesa izvērtēja apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos argumentus pārsūdzētā sprieduma 23.–37. punktā. Vispirms tā šā sprieduma 28. punktā atgādināja Regulas Nr. 207/2009 15. un 42. pantā paredzētās normas. Pēc tam Vispārējā tiesa atgādināja principus, ko tā iedibinājusi savā judikatūrā: pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 29.–31. punktā – attiecībā uz šīs regulas 42. panta *ratio legis* un, otrkārt, šā sprieduma 32. punktā – attiecībā uz kritērijiem, kas jāizmanto, lai noteiktu autonomas preču apakškategorijas esamību šīs tiesību normas izpratnē.

24. Vērtējuma vajadzībām man šķiet lietderīgi atgādināt minētos punktus:

“29 Tas, ka Regulas Nr. 207/2009 42. pantā, atļaujot agrāko preču zīmi uzskatīt par reģistrētu tikai attiecībā uz preču un pakalpojumu daļu, saistībā ar kuru ir pierādīta preču zīmes faktiskā izmantošana, pirmkārt, tiek ierobežotas tiesības, ko agrākās preču zīmes īpašniekam piešķir tās reģistrācija, jo šīs tiesības nedrīkst interpretēt tādējādi, ka tās rada nepamatotu agrākās preču zīmes aizsardzības apjoma sašaurināšanos it īpaši gadījumā, kad ar šīs preču zīmes reģistrāciju aptvertās preces vai pakalpojumi pieder pietiekami šaurai kategorijai, un, otrkārt, šie noteikumi ir jāsaskaņo ar minētā īpašnieka tiesiskajām interesēm – iespēju nākotnē paplašināt savu preču vai

⁸ Jautājums par faktisko izmantošanu ir specifisks un aplūkojams vispirms, jo tas mudina noteikt, vai iebildumu vērtējuma nolūkā agrāko preču zīmi var uzskatīt par *reģistrētu* attiecībā uz aplūkotajām precēm vai pakalpojumiem, un šis jautājums līdz ar to neiekļaujas iebildumu kā tādu vērtējumā, jo tie ir balstīti uz *sajaukšanas iespēju* ar šo preču zīmi.

⁹ Apelācijas sūdzībā prasītāja apgalvoja, ka preču apakškategorija, kuras esamība ir apgalvota, ietver šādas preces: “apģērbi; virsdrēbes; apakšveļa; apavi; galvas rotas (galvassegas) un galvassegas; cimdi; jostas un zeķes; visas minētās preces jāizmanto kā āra apģērbs aizsardzībai pret nelabvēlīgiem laikapstākļiem (vienīgi aukstumu, vēju un/vai lietu); darba halāti” (mans izcēlums).

pakalpojumu klāstu to terminu robežās, kas apraksta preces un pakalpojumus, attiecībā uz kuriem preču zīme ir reģistrēta, baudot aizsardzību, ko tam piešķir minētās preču zīmes reģistrācija (šajā nozīmē skat. spriedumu, *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) (51. un 53. punkts)).

- 30 Ja preču zīme ir reģistrēta attiecībā uz preču vai pakalpojumu kategoriju, kas ir pietiekami plaša, lai tās ietvaros varētu nodalīt vairākas apakškategorijas, ko iespējams apskatīt autonomi, preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādījums attiecībā uz daļu no šīm precēm vai pakalpojumiem iebildumu procesā nodrošina aizsardzību tikai vienai vai vairākām apakškategorijām, kas aptver preces vai pakalpojumus, attiecībā uz kuriem preču zīme tiek faktiski izmantota. Savukārt, ja preču zīme ir reģistrēta attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kas definēti tik precīzi un šauri, ka attiecīgās kategorijas ietvaros nav iespējams veikt nozīmīgu iedalījumu, tad preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādījums attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem iebildumu izskatīšanas nolūkā obligāti aptver visu šo kategoriju (spriedumi *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) (45. punkts) un 2007. gada 13. februāris, *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”) [10] (T-256/04, EU:T:2007:46, 23. punkts)).
- 31 Tomēr, lai gan daļējas izmantošanas jēdziena uzdevums ir nepadarīt nepieejamas preču zīmes, kas nav izmantotas saistībā ar attiecīgo preču kategoriju, tomēr tā iedarbība nedrīkst būt tāda, kas agrākās preču zīmes īpašniekam liegtu jebkādu aizsardzību attiecībā uz precēm, kuras – lai gan nav pilnīgi identiskas tām, saistībā ar kurām tas var pierādīt faktisko izmantošanu, – tomēr no tām būtiski neatšķiras un pieder vienai un tai pašai grupai, ko var sadalīt tikai patvaļīgi. Šajā sakarā ir jānorāda, ka preču zīmes īpašniekam faktiski ir neiespējami sniegt tās izmantošanas pierādījumu attiecībā uz visām iespējamām precēm, ko aptver attiecīgā reģistrācija. Līdz ar to jēdzienu “daļa preču vai pakalpojumu” nevar saprast kā tādu, kas attiecas uz visiem analoģu preču vai pakalpojumu komerciālajiem paveidiem, bet tikai uz precēm vai pakalpojumiem, kas ir pietiekami atšķirīgi, lai veidotu loģiskas kategorijas vai apakškategorijas (spriedumi *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) (46. punkts) un 2014. gada 6. marts, *Anapurna/ITSB – Annapurna* (“ANNAPURNA”) (T-71/13, nav publicēts, EU:T:2014:105, 63. punkts).
- 32 Attiecībā uz jautājumu, vai preces ietilpst loģiskā apakškategorijā, kuru var aplūkot kā autonomu, no judikatūras izriet, ka tiktāl, ciktāl patērētājs vispirms meklē precī vai pakalpojumu, kas atbilstu viņa specifiskām vajadzībām, viņa izvēles orientācijā būtiskā nozīme ir attiecīgās preces mērķim vai nolūkam. Tādējādi, tā kā mērķa vai nolūka kritēriju patērētājs piemēro, veicot katru pirkumu, preču vai pakalpojumu apakškategorijas noteikšanā tam ir vissvarīgākā nozīme. Turpretim aplūkoto preču raksturs, kā arī to iezīmes nav pašas par sevi piemērotas preču vai pakalpojumu apakškategorijas noteikšanai (skat. spriedumu, 2016. gada 18. oktobris, *August Storck/EUIPO – Chiquita Brands* (“Fruitfuls”) (T-367/14, nav publicēts, EU:T:2016:615, 32. punkts un tajā minētā judikatūra¹¹)).”

25. Pēc šo piemērojamo tiesību normu un judikatūras principu atgādināšanas Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 33.–36. punktā izvērtēja, vai *Taiga* sniegtie pierādījumi patiešām ļāva nošķirt autonomu preču apakškategoriju, kas iekļauj vienīgi virsdrēbes, kuras aizsargā no nelabvēlīgiem laikapstākļiem.

26. Iesākumā Vispārējā tiesa secināja, ka precēm, kas minētas *Taiga* sniegtajos pierādījumos par izmantošanu, ir “tāds pats pielietojums, jo to mērķis ir nosegt cilvēka ķermeni, noslēpt to, aizklāt un pasargāt no dabas elementiem”, un “tos katrā ziņā nevar uzskatīt par “būtiski atšķirīgiem”” pārsūdzētā sprieduma 31. punktā minētās judikatūras izpratnē¹².

10 Turpmāk tekstā – “spriedums *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”)”.

11 Šo minēto judikatūru veido spriedumi *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”) (29. un 31. punkts), kā arī 2013. gada 16. maijs, *Aleris/ITSB – Carefusion 303* (“ALARIS”) (T-353/12, nav publicēts, EU:T:2013:257, 22. un 23. punkts).

12 Skat. pārsūdzētā sprieduma 34. punktu.

27. Pēc tam Vispārējā tiesa norādīja, ka šīm precēm piemītošajām īpašajām iezīmēm principā nav nozīmes, jo pārsūdzētā sprieduma 32. punktā minētās judikatūras izpratnē tās nav piemērotas preču apakš kategorijas noteikšanai¹³.

28. Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 37. punktā Vispārējā tiesa noraidīja minēto pamatu.

2. Vērtējums

29. Apelācijas sūdzības pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd pārsūdzētā sprieduma 34. punktu, kurā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka precēm, kas minētas *Taiga* sniegtajos pierādījumos par izmantošanu, piemīt tāds pats pielietojums, jo to mērķis ir “nosegt cilvēka ķermeni, noslēpt to, aizklāt un pasargāt no dabas elementiem”.

30. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šajā vērtējumā ir pieļautas divas kļūdas tiesību piemērošanā, jo Vispārējā tiesa nav piemērojusi noteikumus un principus, kurus tā pati ir iedibinājusi savos spriedumos *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) un *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”).

31. Šim pirmajam pamatam ir divas daļas.

32. Šā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir balstījusi savu novērtējumu nevis uz precēm, attiecībā uz kurām bija reģistrēta agrākā preču zīme, bet gan vienīgi uz tām precēm, kas minētas *Taiga* sniegtajos pierādījumos par izmantošanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējai tiesai bija jāatbild uz jautājumu, vai agrākā preču zīme bija reģistrēta attiecībā uz pietiekami plašu preču kategoriju, lai tajā būtu iespējams izšķirt vairākas apakš kategorijas, kuras varētu paredzēt kā autonomas, un līdz ar to izmantošana attiektos tikai uz specifiskām precēm, kas ietilpst plašākā kategorijā.

33. Minētā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai – tā nav ņēmusi vērā faktu, ka šīs preces ir paredzētas dažāda veida izmantošanai, proti, nosegt, noslēpt, aizklāt un pasargāt cilvēka ķermeni, ka tās turklāt ir paredzētas atšķirīgai sabiedrībai un, visbeidzot, ka tās arī tiek tirgotas atšķirīgos veikalos, tāpēc šīs preces atšķirīties no apģērbiem, kas aptverti ar reģistrācijai pieteikto preču zīmi.

34. Iesākumā atgādināšu, ka Tiesai nav jālemj par to, vai agrākās preču zīmes faktiskā izmantošana patiešām ir pierādīta attiecībā uz preču apakš kategoriju, kura atšķiras no tipveida apģērba kategorijas, kas ietilpst 25. klasē Nicas nolīguma izpratnē. Runa ir par atbilstošo faktu un pierādījumu novērtējumu, kas principā un saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ietilpst vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē¹⁴.

35. Turpretim Tiesai ir jālemj par principiem un par tiesību normām, ko Vispārējā tiesa izmanto savā vērtējumā. Proti, “daļas preču vai pakalpojumu” jēdziena, kas minēts Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punktā, nolūks ir precizēt izmantošanas materiālo apmēru, kas veido būtisku sastāvdaļu preču zīmes faktiskās izmantošanas pastāvēšanas vērtējumā.

¹³ Skat. pārsūdzētā sprieduma 35. punktu.

¹⁴ Skat. spriedumus, 2019. gada 5. septembris, Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe*/Eiropas Savienība (C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672, 137. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2019. gada 13. novembris, *Outsource Professional Services/EUIPO* (C-528/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:961, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

36. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja nekādi neiebilst pret Vispārējās tiesas iedibināto judikatūru spriedumos *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) un *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”), manuprāt, Tiesai ir noteikti jālemj par tās formulējumu, ne vien lai pieņemtu lēmumu par apelācijas sūdzības iesniedzējas šajā apelācijas sūdzībā izvirzītajiem iebildumiem, bet arī lai apstiprinātu vai lai atceltu judikatūru, uz kuru Vispārējā tiesa balstās jau vairākus gadus.

a) Noteikumi un principi, ko Vispārējā tiesa iedibinājusi spriedumos *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) un *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”)

37. Uzreiz precizēšu, ka es piekrītu šo secinājumu 24. punktā minētajiem apsvērumiem, ko Vispārējā tiesa paudusi spriedumos *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) un *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”).

38. Proti, es domāju, ka Vispārējās tiesas sniegtā interpretācija par “daļas preču vai pakalpojumu” jēdzienu, kas minēts Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punktā, vispirms ļauj nodrošināt preču zīmes pamata funkciju. Šī interpretācija iekļaujas noteikumu virknē, kuru Savienības likumdevējs noteicis šajā regulā, un Tiesas judikatūrā attiecībā uz agrākās preču zīmes “faktiskās izmantošanas” jēdziena interpretāciju.

39. Atgādināšu, ka preču zīmes pamatfunkcija ir garantēt galapatērētājam vai lietotājam ar preču zīmi apzīmētās preces vai pakalpojuma izcelsmes identitāti, ļaujot viņam bez sajaukšanas iespējas atšķirt šo preci vai pakalpojumu no precēm un pakalpojumiem ar citādu izcelsmi¹⁵.

40. Lai nodrošinātu šo funkciju, Regulā Nr. 207/2009 preču zīmes īpašniekam ir piešķirts tiesību un iespēju kopums, kas, ekskluzīvi izmantojot atšķirtspējīgo apzīmējumu un identificējot preces vai pakalpojumus, kas ar to saistīti, tirgū ļauj izveidot godīgu un neizkropļotu konkurenci. Tomēr šīs tiesības ir jāierobežo ar stingri nepieciešamo šā mērķa sasniegšanai, vēl jo vairāk tādēļ, ka pretēji aizsardzībai, ko sniedz citas intelektuālā un rūpnieciskā īpašuma tiesības, preču zīmju tiesību piešķirtā aizsardzība var būt laikā neierobežota.

41. Tātad Savienības likumdevējs ir parūpējies, lai preču zīmes varētu pildīt savu pamata funkciju, tajā pašā laikā nodrošinot, ka preču zīmju tiesības nenovirzīsies no to funkcijām, lai iegūtu nepamatotu konkurences priekšrocību.

42. No Regulas Nr. 207/2009 15. panta izriet, ka agrākās preču zīmes aizsardzība ir pamatota tikai tiktāl, ciktāl “šo preču zīmi Savienībā patiesi [faktiski] izmanto[...] saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta”¹⁶.

43. Šajā nolūkā šīs regulas 42. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs var sniegt pierādījumus, ka agrākā preču zīme ir Savienībā “faktiski izmantota” piecu gadu laikā pirms tās preču zīmes pieteikuma publikācijas, par kuru iesniegti iebildumi¹⁷. Tātad Savienības likumdevējs ir uzskatījis, ka piecu gadu laikposms ir saprātīgs, lai ļautu novērtēt izmantošanas faktisko raksturu.

¹⁵ Skat. it īpaši spriedumu, 2019. gada 17. oktobris, *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark/Schmid* (C-514/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:878, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

¹⁶ Skat. arī šīs regulas 10. apsvērumu.

¹⁷ Šajā ziņā skat. precizējumus, ko Savienības likumdevējs sniedzis Komisijas Regulas (EK) Nr. 2868/95 (1995. gada 13. decembris), ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.), 15.–22. noteikumā, jo Regula Nr. 2868/95 ir piemērojama Regulai Nr. 207/2009.

44. No Tiesas judikatūras izriet, ka “faktiskas izmantošanas” jēdziens ir autonomas Savienības tiesību jēdziens¹⁸. Tiesas ieskatā preču zīme tiek “faktiski izmantota”, ja tā tiek izmantota atbilstoši tās pamata funkcijai, izņemot simboliska rakstura izmantošanu, kuras vienīgais mērķis ir preču zīmes piešķirto tiesību uzturēšana¹⁹. Faktiski Tiesa secina, ka preču zīme, kura netiek izmantota, rada šķērslī ne vien konkurencei – jo tā ierobežo to apzīmējumu spektru, kurus citi var reģistrēt kā preču zīmes, un liedz konkurentiem iespēju izmantot šo preču zīmi vai līdzīgu preču zīmi, iekšējā tirgū laižot preces vai pakalpojumus, kas ir identiski vai līdzīgi tiem, kuri ir aizsargāti ar attiecīgo preču zīmi –, bet arī preču brīvai aprītei un pakalpojumu sniegšanas brīvībai²⁰.

45. Secinu, ka Vispārējās tiesas spriedumos *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) un *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”) iedibinātie principi atbilst Tiesas judikatūrai.

46. Vispirms Vispārējā tiesa spriedumā *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) un Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 (1993. gada 20. decembris) par Kopienas preču zīmi²¹ 43. panta 2. punkta (tagad Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkts) kontekstā izvērtēja jautājumu par agrākās preču zīmes “daļējas izmantošanas” gadījumā piešķiramās aizsardzības apjomu, proti, tādas preču zīmes, kuras faktiskā izmantošana ir pierādīta tikai attiecībā uz “daļu preču vai pakalpojumu”, saistībā ar ko tā reģistrēta. Balstoties uz secinājumu, ka Regulas Nr. 40/94 43. panta (tagad Regulas Nr. 207/2009 42. pants) normas veido tiesību, kuras agrākās preču zīmes īpašniekam piešķirt tās reģistrācija, ierobežojumu, Vispārējā tiesa “daļas preču vai pakalpojumu” jēdzienu, kas minēts šajā normā, interpretēja tādējādi, ka agrākā preču zīme var pirmām kārtām nodrošināt tās pamatfunkciju. Tās sniegtā interpretācija tādā veidā cenšas radīt taisnīgu līdzsvaru starp šajā nolūkā agrākās preču zīmes īpašniekam piešķirto ekskluzīvo tiesību saglabāšanu un aizsardzību, no vienas puses, un šo tiesību ierobežošanu, lai novērstu to, ka preču zīme, kas tiek izmantota daļēji, saņemtu paplašinātu aizsardzību tikai tādēļ vien, ka tā tikusi reģistrēta plašam preču vai pakalpojumu klāstam, no otras puses²².

47. To preču vai pakalpojumu kategoriju paplašināšana, attiecībā uz kurām reģistrēta agrākā preču zīme, ir šā līdzsvara noteicošais elements²³.

48. Tiesa izšķir divu veidu situācijas.

49. Pirmā ir situācija, kad agrākā preču zīme bijusi reģistrēta attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kas definēti īpaši “precīzi un šauri” un tāpēc veido viendabīgāku preču vai pakalpojumu kategoriju. Vispārējā tiesa uzskata, ka šajā gadījumā nav iespējams veikt nozīmīgu iedalījumu šīs kategorijas ietvaros, jo preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādījumam attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem iebildumu izskatīšanas nolūkā ir jāaptver visa šī kategorija²⁴.

50. Es piekritu Vispārējās tiesas viedoklim. Attiecībā uz precēm, kas ietilpst vairāk vai mazāk viendabīgā kategorijā, patērētājs, kurš vēlas saņemt precī, kas ietilpst šajā kategorijā, iedomāsies vai, iespējams, iedomāsies agrāko preču zīmi un to, ka šī preču zīme garantēs viņam, piemēram, preces kvalitāti. Šādos apstākļos, manuprāt, ir pamatoti un pietiekami pierādīt preču zīmes faktisko izmantošanu attiecībā uz daļu preču, kas ietilpst minētajā kategorijā. Tas ļauj izvairīties no sajaukšanas

18 Skat. it īpaši spriedumu, 2003. gada 11. marts, *Ansul* (C-40/01, EU:C:2003:145, 25.–31. punkts).

19 Skat. rīkojumu, 2004. gada 27. janvāris, *La Mer Technology* (C-259/02, EU:C:2004:50, 27. punkts), kā arī spriedumu, 2019. gada 17. oktobris, *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark/Schmid* (C-514/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:878, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 Skat. spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Leno Marken* (C-149/11, EU:C:2012:816, 32. punkts).

21 OV 1994, L 11, 1. lpp.

22 Skat. spriedumu, *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) (51. punkts).

23 *Ibidem* (44. punkts).

24 *Ibidem* (45. punkts).

iespējas, kas minēta Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā, kā arī aizsargāt agrākās preču zīmes īpašnieka komerciālās intereses. Proti, pieprasot pārmērīgus faktiskas izmantošanas pierādījumus, nedrīkstētu nepamatoti ierobežot ekskluzīvās tiesības, kādas saņem pēdējais minētais, paplašināt tā preču klāstu šīs pašas viendabīgās kategorijas ietvaros.

51. Otrā ir situācija, kad agrākā preču zīme bijusi reģistrēta attiecībā uz plašu neviendabīgu preču vai pakalpojumu kategoriju. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa uzskata, ka ir iespējams paredzēt vairākas apakškategorijas, kuras ir iespējams aplūkot autonomi, ar nosacījumu, ka šīs apakškategorijas ir loģiskas, proti, tās apvieno preces vai pakalpojumus, kas ir “analogi” vai “būtiski neatšķiras”²⁵. Vispārējā tiesa uzskata, ka šajā gadījumā preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādījums attiecībā uz daļu šo preču vai pakalpojumu iebildumu procesā nodrošina aizsardzību tikai tai vai tām apakškategorijām, kas aptver preces vai pakalpojumus, attiecībā uz kuriem preču zīme tikusi faktiski izmantota²⁶.

52. Arī šim vērtējumam es piekrītu. Patiesībā, runājot par precēm, kas apvienotas neviendabīgā preču kategorijā, bet kuras tomēr ietilpst vienā preču klasē, pastāv ne vien mazāka sajaukšanas iespēja no konkrētās sabiedrības viedokļa, bet arī mazāks pamats aizsargāt agrākās preču zīmes īpašnieka komerciālās intereses. Ja šis pēdējais minētais ir reģistrējais preču zīmi attiecībā uz plašu preču klāstu, ko viņš varētu, iespējams, pārdot, bet ko viņš acīmredzot vēl nav laidis tirgū, viņš liedz konkurentiem pieeju plašam preču tirgum. Vispārējās tiesas piedāvātais risinājums ļauj garantēt agrākās preču zīmes īpašniekam piešķirto tiesību ievērošanu, it īpaši tiesību saņemt aizsardzību attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kas ir analogi tiem, saistībā ar kuriem viņš ir spējis pierādīt faktisku izmantošanu, un tiesību paplašināt savu preču klāstu attiecībā uz šiem pēdējiem, tajā pašā laikā padarot preču zīmi pieejamu saistībā ar precēm un pakalpojumiem, kuri, būdami “pietiekami atšķirīgi”²⁷, ietilpst citā preču vai pakalpojumu kategorijā vai apakškategorijā.

53. Pēc tam, lai identificētu “loģisku” preču apakškategoriju, kuru iespējams aplūkot autonomi, Vispārējā tiesa balstās uz attiecīgo preču vai pakalpojumu mērķa vai pielietojuma kritēriju un uzskata, ka to veids vai iezīmes šajā vērtējumā nav nozīmīgi²⁸.

54. Arī šoreiz man atliek vien piekrist šim vērtējumam.

55. Pirmkārt, tas, manuprāt, vislabāk ļauj saglabāt agrākās preču zīmes īpašnieka ekskluzīvās tiesības. Proti, autonomas preču apakškategorijas definēšana, kurā ņemts vērā ne vien šo preču mērķis, bet arī to veids un īpašās iezīmes, pārāk stingri ierobežotu šo tiesību materiālo piemērošanas jomu, un it īpaši agrākās preču zīmes īpašnieka tiesības attīstīt un paplašināt to preču klāstu, attiecībā uz kurām agrākā preču zīme ir reģistrēta. Lai arī kritēriji, kas balstīti uz preču veidu un iezīmēm, ir paši par sevi svarīgi kritēriji, tie ir vēl jo vairāk atbilstoši konkrētās sabiedrības daļas noteikšanas un sajaukšanas iespējas novērtēšanas posmā.

56. Otrkārt, norādišu, ka Tiesa ir apstiprinājusi Vispārējās tiesas pieeju preču ierobežošanas, ko ierosinājis preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 43. panta 1. punktu, pamatotības vērtējumā.

25 Šeit es lietoju formulējumu, ko Vispārējā tiesa izmantojusi spriedumā *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) (46. punkts).

26 Skat. spriedumu *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) (45. punkts).

27 *Ibidem* (46. punkts).

28 Tas izriet no sprieduma *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”) judikatūras. Skat. arī pārsūdzētā sprieduma 32. punktu.

57. 2014. gada 11. decembra spriedumā ITSB/*Kessel medintim*²⁹ Tiesa nosprieda, ka aplūkoto preču mērķa un pielietojuma kritērijs ir kritērijs, kas ļauj pietiekami precīzi noteikt preču apakš kategoriju, uz kuru attiecas pieteikums reģistrēt to kā Eiropas Savienības preču zīmi, kas tādējādi atbilst skaidrības prasībai, kura izvirzīta Regulas Nr. 207/2009 43. panta 1. punktā³⁰. Kā netieši izriet no minētā sprieduma 39. punkta³¹, Tiesa ir apstiprinājusi Vispārējās tiesas iedibināto judikatūru spriedumā *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”), atbilstoši kurai aplūkotās preces vai pakalpojuma mērķis ir noteicošais kritērijs preču vai pakalpojumu apakš kategorijas noteikšanā, jo patērētājs vispirms meklē preci vai pakalpojumu, kas atbilstu viņa specifiskām vajadzībām³².

58. Manā ieskatā nekas neliedz Tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumā ITSB/*Kessel medintim*³³, kas attiecās uz preču apakš kategorijas noteikšanu, piemērojot Regulas Nr. 207/2009 43. panta 1. punktu, veikto vērtējumu izmantot saistībā ar regulas 42. panta 2. punkta piemērošanu. Proti, man šķiet, ka preču apakš kategorijas noteikšanai neatkarīgi no tā, vai tas notiek iebildumu vai ierobežošanas procesā, ir jābalstās uz identiskiem kritērijiem, tā, lai, novērtējot sajaukšanas iespēju, ļautu salīdzināt minētās preces, kas definētas, balstoties uz tiem pašiem kritērijiem.

59. Ņemot vērā šos faktus, es līdz ar to domāju, ka Tiesai vajadzētu apstiprināt noteikumus un principus, ko Vispārējā tiesa iedibinājusi spriedumos *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”) un *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”), lai noteiktu preču un/vai pakalpojumu apakš kategoriju, piemērojot Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punktu.

60. Tagad ir jāizvērtē apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītā pirmā pamata, ko veido divas daļas, pamatotība.

b) Par pirmā pamata pirmo daļu, kas balstīta uz metodes autonomas preču apakš kategorijas noteikšanai nepareizu piemērošanu

61. Atgādināšu, ka pirmā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo – pārsūdzētā sprieduma 34. punktā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, novērtējot autonomas preču kategorijas pastāvēšanu, pamatojoties vienīgi uz precēm, kas minētas *Taiga* sniegtajos izmantošanas pierādījumos. Tā uzskata, ka Vispārējai tiesai bija jāizvērtē, vai agrākā preču zīme bija reģistrēta pietiekami plašai preču kategorijai, lai tās ietvaros varētu izšķirt vairākas apakš kategorijas, kuras iespējams paredzēt autonomi.

62. Es uzskatu, ka šī daļa nav pamatota.

63. Tā kā agrākās preču zīmes īpašnieks ir pierādījis šīs preču zīmes faktisko izmantošanu attiecībā uz daļu preču, saistībā ar kurām tā ir tikusi reģistrēta, jautājums, vai šīs preces ietilpst apakš kategorijā, kuru iespējams aplūkot autonomi, ir jāizvērtē *in concreto* saistībā pirmām kārtām ar šīm precēm. Tātad runa nav par preču apakš kategoriju abstraktu noteikšanu, bet gan preču, saistībā ar kurām ir faktiski izmantota agrākā preču zīme, salīdzināšanu ar preču kategoriju, uz ko attiecas šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikums.

64. Lasot pārsūdzētā sprieduma 33. un 34. punktu, jāsecina, ka Vispārējā tiesa ir šādi rīkojusies. No šā sprieduma 33. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir izvērtējusi to, vai preces, kas minētas *Taiga* sniegtajos izmantošanas pierādījumos, veido autonomu apakš kategoriju “attiecībā pret precēm, kas ietilpst 25. klasē [Nicas noliģuma izpratnē]”, proti, attiecībā pret vispārīgāku to preču kategoriju, kas aptvertas

29 C-31/14 P, nav publicēts, EU:C:2014:2436.

30 Skat. šā sprieduma 37. punktu.

31 Minētajā punktā Tiesa skaidri atsaucas uz 2013. gada 8. novembra sprieduma *Kessel/ITSB – Janssen-Cilag* (“Premeno”) (T-536/10, nav publicēts, EU:T:2013:586) 48.–50. punktu. Šie punkti noslēdz minētā sprieduma 43.–47. punktā Vispārējās tiesas sniegto argumentāciju.

32 Šā sprieduma 29. punkts.

33 C-31/14 P, nav publicēts, EU:C:2014:2436.

ar agrāko preču zīmi. Pārsūdzētā sprieduma 34. punktā secinot, ka šīs preces “katrā ziņā nevar uzskatīt par “būtiski atšķirīgām” [sprieduma *Reckitt Benckiser (España)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”)] izpratnē”, Vispārējā tiesa tālād pareizi salīdzināja preces, attiecībā uz kurām bija pierādīta agrākās preču zīmes faktiskā izmantošana, ar precēm, kas ietilpst vispārīgākā tādu apģērbu kategorijā, saistībā ar kuriem šī preču zīme ir reģistrēta.

65. Līdz ar to es ierosinu Tiesai noraidīt pirmā pamata pirmo daļu kā nepamatotu.

c) Par pirmā pamata otro daļu, kas balstīta uz kritēriju autonomas preču apakškategorijas noteikšanai nepareizu piemērošanu

66. Pirmā pamata otro daļu veido divi iebildumi.

1) Par pirmo iebildumu saistībā ar preču mērķa un pielietojuma kritēriju

67. Pirmā iebilduma pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nepareizi piemērojusi aplūkoto preču mērķa un pielietojuma kritēriju, lai noteiktu loģisku preču apakškategoriju, kuru iespējams aplūkot autonomi. Tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa šīs noteikšanas nolūkā nav ņēmusi vērā šo preču atšķirīgo mērķi vai vairākkārtējo izmantošanu, kam tās paredzētas; šī izmantošana galvenokārt ietver cilvēka ķermeņa “aizklāšanu” vai “aizsardzību”, kas, pēc tās domām, ir savstarpēji izslēdzošas.

68. Es domāju, ka šis iebildums ir pieņemams, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd nevis Vispārējās tiesas secinājumus par to preču mērķi un pielietojumu, attiecībā uz kurām tikusi pierādīta faktiskā izmantošana, bet gan veidu, kādā Vispārējā tiesa ir piemērojusi mērķa un pielietojuma kritēriju, lai noteiktu autonomu preču apakškategoriju Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta izpratnē.

69. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējas paustā kritika man šķiet nepamatota.

70. Preču mērķa un pielietojuma kritērija uzdevums nav abstrakti vai mākslīgi noteikt autonomas preču apakškategorijas; tas ir jāpiemēro loģiski un konkrēti.

71. Precei ir mērķi, kurus tiecas vairot progress un zinātība. Mazgāšanās līdzekļi, piemēram, vairs nav paredzēti tikai ādas attīrīšanai, bet arī tās – ārstnieciskai vai ne – kopšanai. Tāpat arī apģērbi papildus savai primārajai funkcijai, proti, apsegt, apslēpt vai arī pasargāt cilvēka ķermeni pret nelabvēlīgiem laikapstākļiem, pilda arī vispārīgu estētisku funkciju, veidojot patērētāja ārējo izskatu. Ja pēdējais minētais vēlas apģērbu aizsardzībai pret lietu, piemēram, virsdrēbes vai cepuri, vai aizsardzībai pret aukstumu, piemēram, apakšveļu vai arī cimdus vai zeķes, arī tad nav izslēgts, ka viņš vēlas visglītāko apģērbu. Nevienam no šiem mērķiem acīmredzami nevar aplūkot šķirti, lai noteiktu, vai pastāv noteikta preču apakškategorija. Ja tā būtu, tas vēl jo vairāk ierobežotu agrākās preču zīmes īpašnieka tiesības paplašināt un dažādot savu preču klāstu. Turklāt tas izteikti kavētu veikt izpēti un attīstību, lai gan preču zīmju tiesību mērķis ir tieši tās veicināt.

72. Tāpēc pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa, manuprāt, darīja pareizi, nenošķirot izmantošanu nolūkā “aizsargāt”, “aizklāt” vai “noslēpt” un “apsegt” cilvēka ķermeni, kam paredzēts apģērbs, jo, neesot savstarpēji izslēgti, šie dažādie pielietojumi, laižot tirgū šīs preces, tiek kombinēti.

73. Tomēr norādišu, ka šie dažādie mērķi veido elementu, kas, iespējams, būs jāņem vērā, novērtējot konkrētās sabiedrības daļu, tās uzmanības līmeni, kā arī sajaukšanas iespēju.

74. Ņemot vērā šos faktus, es ierosinu Tiesai pirmā pamata otrās daļas pirmo iebildumu noraidīt kā nepamatotu.

2) Par otro iebildumu saistībā ar kritērijiem, kas balstīti uz attiecīgo preču veidu un iezīmēm

75. Otrajā iebildumā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai – tā nav pienācīgi ņēmusi vērā faktu, ka aplūkotās preces bija adresētas atšķirīgai sabiedrībai un turklāt tika pārdotas atšķirīgos veikalos, tāpēc šīs preces esot atšķirušās no apģērba, kas aptverts ar reģistrācijai pieteikto preču zīmi.

76. Šis iebildums uzreiz jānoraida kā nepamatots.

77. Proti, no judikatūras, kuru nupat aplūkoju, izriet, ka citi kritēriji papildus attiecīgo preču mērķim un pielietojumam, piemēram, sabiedrība, kam tās adresētas, vai izplatīšanas ķēde, parasti nav atbilstoši, lai noteiktu preču apakš kategoriju, kuru iespējams aplūkot autonomi. Šādos apstākļos Vispārējai tiesai nevar pārņemt jebkādu tiesību kļūdu, ko tā būtu pieļāvusi, savā vērtējumā neņemot vērā šos kritērijus.

78. Līdz ar to, ņemot vērā visus šos apsvērumus, es ierosinu Tiesai noraidīt apelācijas sūdzības pirmo pamatu kā nepamatu.

B. Par otrā pamata mērķtiecīgu pārbaudi

79. Saskaņā ar Tiesas lūgumu šajos secinājumos tiks vērtēta tikai otrā pamata otrā daļa un it īpaši tās trešais iebildums.

80. Lai labāk izprastu kontekstu, kādā iekļaujas šis iebildums, precizēšu – otrajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini secinājusi sajaukšanas iespējas starp konfliktējošajām preču zīmēm pastāvēšanu. Šā pamata pirmā daļa ir balstīta uz aplūkoto preču līdzības, pat identiskuma, kļūdainu novērtējumu. Šā pamata otro daļu savukārt veido trīs iebildumi attiecīgi par konfliktējošo apzīmējumu vizuālās, fonētiskās un konceptuālās līdzības vērtējumu. Visbeidzot, otrā pamata trešā daļa attiecas uz Vispārējās tiesas veikto sajaukšanas iespējas visaptverošo vērtējumu.

81. Runājot it īpaši par otrā pamata otrās daļas trešo iebildumu, tas ir balstīts uz Vispārējās tiesas kļūdainu vērtējumu par konfliktējošo apzīmējumu konceptuālo līdzību. Būtībā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē Vispārējās tiesas vērtējumu, kurā tā ir secinājusi, ka konceptuālās atšķirības starp reģistrācijai pieteikto preču zīmi un agrāko preču zīmi nebija pierādītas *visā* Savienības teritorijā, tāpēc tās nevarēja neitralizēt starp konfliktējošajiem apzīmējumiem pastāvošās vizuālās un fonētiskās līdzības.

82. Šā iebilduma pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus argumentus.

83. Attiecībā uz pirmo argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 71. punktā veikto vērtējumu, saskaņā ar kuru tā ir secinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav izdevies pierādīt, ka vārdam “taīga” piemīt precīza nozīme vidusmēra patērētājam Eiropas kontinenta dienvidos, kā arī angļiski runājošiem patērētājiem.

84. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šis vērtējums ir nepareizs. Pieteikuma par lietas ierosināšanu Vispārējā tiesā 18. punktā tā esot padziļinājusi šo argumentu un neapstrīdami pierādījusi, ka šis vārds ir ierasts franču valodas sarunvalodā un turklāt ietilpst vispārējā izglītībā viscaur Eiropā, ņemot vērā tā apvidus izmēru, uz ko tas attiecas.

85. Manuprāt, šis arguments ir acīmredzami nepieņemams.

86. Jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 71. punktā Vispārējā tiesa secināja – “neviens elements lietas materiālos neļauj pierādīt, ka vārdam “taīga” piemīt precīza un tūlītēja nozīme vidusmēra patērētājam, kas atrodas Savienības teritorijas daļās ārpus Eiropas kontinenta ziemeļiem un austrumiem un kas veido Savienības patērētāju būtisku daļu”, un tāpat esot arī “it īpaši vidusmēra patērētājiem Eiropas kontinenta dienvidos un angļiski runājošiem patērētājiem”.

87. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir noteikt vērtību, kāda piešķirama tai iesniegtajiem pierādījumiem. Šo pierādījumu vērtējums, ja vien tie nav sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi ir jāpārbauda Tiesai³⁴.

88. Es secinu, ka apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi un pat nav apgalvojusi, ka pārsūdzētā sprieduma 71. punktā minētais vērtējums balstās uz pierādījumu sagrozīšanu. Turklāt pakārtoti norādīšu, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam tā pieteikuma par lietas ierosināšanu 18. punktā nav padziļinājusi izklāstītos argumentus.

89. Līdz ar to, manuprāt, pirmais arguments ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemams.

90. Savukārt otrajā argumentā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā pati savu judikatūru par konfliktējošo apzīmējumu konceptuālās līdzības novērtējumu.

91. Tā uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 67. punktā minētais vērtējums, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka vārdam “taīga” piemīt skaidra un noteikta nozīme konkrētajā sabiedrības daļā, ko veido *visi* Savienības patērētāji, nerod nekādu pamatu tās skaidri minētajā judikatūrā, proti, 2003. gada 14. oktobra spriedumā *Phillips-Van Heusen/ITSB – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel* (“BASS”)³⁵. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka saskaņā ar 2013. gada 11. decembra spriedumu *Eckes-Granini/ITSB – Panini* (“PANINI”)³⁶ pietiekot ar to, ka jēdziens ir saprotams tikai daļā Savienības, lai secinātu, ka starp konfliktējošajiem apzīmējumiem pastāv konceptuālas atšķirības.

92. Pēc šīs judikatūras izpētes es uzskatu, ka neviena no šīm kritikām nav pamatota.

93. Attiecībā uz pirmo kritiku par kļūdainu atsauci uz 2003. gada 14. oktobra spriedumu *Phillips-Van Heusen/ITSB – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel* (“BASS”)³⁷ ir lietderīgi atgādināt – šā sprieduma 54. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka konceptuālas atšķirības starp konfliktējošiem apzīmējumiem *ir tādas, kas var* lielā mērā neitralizēt vizuālas un fonētiskas līdzības, ja vienai no attiecīgajām preču zīmēm no “konkrētās sabiedrības daļas” viedokļa piemīt *skaidra un noteikta* nozīme tādā veidā, ka šī sabiedrība to varētu saprast *nekavējoties*.

94. Vēlos uzreiz norādīt, ka, ņemot vērā formulējumu, ko Vispārējā tiesa izmantojusi minētajā spriedumā, tai bija tiesības pārsūdzētajā spriedumā secināt, ka visiem patērētājiem, kas atrodas Savienības 28 dalībvalstu teritorijā, vārds “taīga” *skaidri* un *nekavējoties* neatsauks atmiņā mācības ģeogrāfijā tādā veidā, ka tie viegli asociētu šo vārdu ar boreālo mežu.

34 Skat. spriedumus, 2019. gada 5. septembris, Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe*/Eiropas Savienība (C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672, 137. punkts un tajā minētā judikatūra) un 2019. gada 13. novembris, *Outsource Professional Services/EUIPO* (C-528/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:961, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 T-292/01, EU:T:2003:264.

36 T-487/12, nav publicēts, EU:T:2013:637.

37 T-292/01, EU:T:2003:264.

95. Tādējādi tik tiešām norādīšu, ka 2003. gada 14. oktobra spriedumā *Phillips-Van Heusen/ITSB – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel* (“BASS”)³⁸ Vispārējā tiesa atsaucās uz “konkrēto sabiedrības daļu” bez jebkāda cita formulējuma vai precizējuma, savukārt pārsūdzētā sprieduma 67. punktā tā precizēja, ka runa ir par “konkrēto sabiedrības daļu”, ko veido “visi Savienības patērētāji”. Šajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd tieši šo precizējumu “visi”.

96. Tomēr es nedomāju, ka, pievienojot šo precizējumu, Vispārējā tiesa nebūtu ņēmusi vērā savu judikatūru vai pieļāvusi kādu tiesību kļūdu.

97. Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 67. punkta, precizējuma “visi” nolūks ir parādīt, ka ir jāņem vērā patērētāju, kuri atrodas *visās Savienību veidojošās dalībvalstīs*, uztvere. Līdz ar to tas ļauj Vispārējai tiesai noraidīt apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, kas balstīts uz patērētāju, kuri atrodas “daudzās [Savienības] dalībvalstīs”, uztveri.

98. Vispārējā tiesa tādējādi ir piemērojusi savu judikatūru, saskaņā ar kuru, “ja agrākās preču zīmes aizsardzība attiecas uz visu Eiropas Savienības teritoriju, ir jāņem vērā tas, kā konfliktējošās preču zīmes uztver attiecīgo preču patērētāji *šajā teritorijā*”³⁹. Pretēji lietai, kurā pasludināts 2003. gada 14. oktobra spriedums *Phillips-Van Heusen/ITSB – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel* (“BASS”)⁴⁰, kurā konkrēto sabiedrību veidoja Vācijas patērētāji⁴¹, pamatlietā, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 38. un 39. punkta, šo sabiedrību veido patērētāji, kuri atrodas Savienības teritorijā.

99. Visbeidzot, norādīšu, ka atsaucēs uz 2003. gada 14. oktobra spriedumu *Phillips-Van Heusen/ITSB – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel* (“BASS”)⁴² iesākumā ir minēti vārdi “šajā nozīmē skat.”. Izteikums “šajā nozīmē” liecina par Vispārējās tiesas vēlmi atsaukties uz principu, kas iedibināts minētajā spriedumā, tajā pašā laikā piemērojot šo principu īpaši lietas apstākļiem. Līdz ar to šis izteikums neuzlika Vispārējai tiesai pienākumu identiskos vārdos pārņemt minētajā spriedumā iedibināto principu, bet, tieši pretēji, ļāva tai pārsūdzētā sprieduma 67. punktā ņemt vērā lietas specifiskos apstākļus.

100. Šādos apstākļos, manuprāt, Vispārējai tiesai nevar pārnest, ka tā pieļāvusi kļūdu, atsaucoties uz 2003. gada 14. oktobra sprieduma *Phillips-Van Heusen/ITSB – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel* (“BASS”)⁴³ 54. punktu.

101. Kas attiecas uz otro kritiku par to, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā 2013. gada 11. decembra spriedumu *Eckes-Granini/ITSB – Panini* (“PANINI”)⁴⁴, es uzskatu, ka tā nav pamatota.

102. Proti, pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam šis spriedums neļauj secināt – pietiek ar to, ka jēdziens ir saprotams daļā Savienības, lai secinātu, ka pastāv konceptuālas atšķirības, kuras var neitralizēt vizuālās un fonētiskās līdzības starp konfliktējošiem apzīmējumiem.

103. Iesākumā jāatgādina tās lietas apstākļi, kurā pasludināts minētais spriedums.

³⁸ *Idem*.

³⁹ Spriedums, 2013. gada 13. jūnijs, *Hostel drap/ITSB – Aznar textil* (“MY drap”) (T-636/11, nav publicēts, EU:T:2013:314, 22. punkts) (mans izcēlums).

⁴⁰ T-292/01, EU:T:2003:264.

⁴¹ Šā sprieduma 43. punkts.

⁴² T-292/01, EU:T:2003:264.

⁴³ *Idem*.

⁴⁴ T-487/12, nav publicēts, EU:T:2013:637.

104. Šajā lietā Vispārējā tiesa tika aicināta pārbaudīt, vai konkrētās sabiedrības daļas ieskatā, kuru veidoja Savienības patērētāji, pastāvēja skaidra konceptuāla atšķirība starp elementu “panini”, kas bija reģistrācijai pieteiktās preču zīmes priekšmets, un elementu “granini”, kas bija agrākās preču zīmes priekšmets.

105. Iesākumā secinājusi, ka elementam “granini” nepiemīt nozīme, Vispārējā tiesa pārbaudīja, kādā mērā konkrētā sabiedrības daļa asociēja elementu “panini” ar kādu konkrētu konceptu. Šim nolūkam Vispārējā tiesa nošķīra, pirmkārt, itāliski runājošo sabiedrību, kuru uzskatīja par pilnībā spējīgu asociēt elementu “panini” ar mazām maizītēm vai sviestmaizēm, kas pagatavotas no šīm maizītēm, un kurai pastāvēja skaidra konceptuāla atšķirība starp konfliktējošajiem apzīmējumiem, otrkārt, itāliski nerunājošo sabiedrību, piemēram, spāniski vai franciski runājošo sabiedrību, kura arī spēj asociēt elementu “panini” ar konkrētu konceptu, un visbeidzot, treškārt, sabiedrību, kurā šim elementam “panini” savukārt nepiemīt it nekāda nozīme⁴⁵.

106. Veikusi šo vērtējumu, Vispārējā tiesa apstiprināja Apelācijas padomes vērtējumu, kurā tā uzskatīja, ka dažās dalībvalstīs, piemēram, Itālijā un Spānijā, konfliktējošie apzīmējumi atšķirās no konceptuālā viedokļa, savukārt citās dalībvalstīs, kurās elementam “panini” nepiemita nozīme, nebija iespējams veikt nekādu konfliktējošo apzīmējumu salīdzinājumu no konceptuālā viedokļa⁴⁶.

107. Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam Vispārējā tiesa 2013. gada 11. decembra spriedumā *Eckes-Granini/ITSB – Panini* (“PANINI”)⁴⁷ tāpat nav apgalvojusi – pietiek ar to, ka tikai daļā konkrētās sabiedrības aplūkots jēdziens tiek asociēts ar konkrētu konceptu, lai secinātu, ka pastāv konceptuālas atšķirības, kuras var neitralizēt vizuālās un fonētiskās līdzības starp konfliktējošajiem apzīmējumiem.

108. Šādos apstākļos Vispārējai tiesai nevar pārvest, ka tā pārsūdzētajā spriedumā nav ņēmusi vērā 2013. gada 11. decembra spriedumā *Eckes-Granini/ITSB – Panini* (“PANINI”)⁴⁸ piemērotos noteikumus.

109. Precizēšu, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa patiesībā ir sekojusi vērtējuma shēmai, kas ir salīdzināma ar to, kas tikusi pielietota 2013. gada 11. decembra spriedumā *Eckes-Granini/ITSB – Panini* (“PANINI”)⁴⁹, jo tā pārbaudīja, kādā mērā konkrētā sabiedrība, kuru, atgādināšu, veido Savienības patērētāji, spēja asociēt jēdzienu “taīga” ar konkrētu konceptu. Vispārējā tiesa it īpaši nošķīra:

- patērētājus, kuri atrodas Eiropas kontinenta ziemeļos un austrumos un, *ļoti iespējams*, spēj asociēt jēdzienu “taīga” ar boreālo mežu un kuriem līdz ar to pastāv konceptuāla atšķirība starp konfliktējošajiem apzīmējumiem⁵⁰,
- “vidusmēra” patērētājus, kuri atrodas Savienības teritorijas daļās ārpus Eiropas kontinenta ziemeļiem un austrumiem, it īpaši patērētājus Eiropas kontinenta dienvidos un angļiski runājošus patērētājus, kas veido konkrētās sabiedrības būtisku daļu, un *attiecībā uz kuriem nav ticis pierādīts*, ka pastāv skaidra konceptuāla atšķirība starp konfliktējošajiem apzīmējumiem⁵¹.

45 Skat. spriedumu, 2013. gada 11. decembris, *Eckes-Granini/ITSB – Panini* (“PANINI”) (T-487/12, nav publicēts, EU:T:2013:637, 56. punkts).

46 *Ibidem* (58. punkts).

47 T-487/12, nav publicēts, EU:T:2013:637.

48 *Idem*.

49 *Idem*.

50 Skat. pārsūdzētā sprieduma 70. punktu.

51 Skat. pārsūdzētā sprieduma 71. punktu.

110. Tā kā saskaņā ar aplūkoto judikatūru jēdziena nozīme ir jāizvērtē saistībā ar visas konkrētās sabiedrības daļas izpratni un to nevar ierobežot vienīgi ar to patērētāju uztveri, kuri veido tikai daļu no sabiedrības konkrētajā teritorijā, Vispārējā tiesa līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 73. punktā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru jēdziena “taīga” nozīme var neitralizēt vizuālās un fonētiskās līdzības starp konfliktējošajiem apzīmējumiem. Šajā ziņā Vispārējai tiesai nevar tikt pārmesta kļūda tiesību piemērošanā.

111. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, es līdz ar to ierosinu noraidīt otrā pamata otrās daļas trešo iebildumu kā daļēji acīmredzami nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

VII. Secinājumi

112. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai, neskarot citu *ACTC GmbH* iesniegtās apelācijas sūdzības pamatu pieņemamību vai pamatotību, nedz arī tiesāšanās izdevumus, noraidīt šīs apelācijas sūdzības pirmo pamatu kā nepamatotu, kā arī šīs apelācijas sūdzības otrā pamata otrās daļas trešo iebildumu kā daļēji acīmredzami nepieņemamu un daļēji nepamatotu.